

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 55/09-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. februára 2009 predbežne prerokoval sťažnosť J. O., N. Z., vo veci namietaného porušenia jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Nové Zámky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 233/2000 a jeho rozsudkom z 26. júna 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. O. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. februára 2009 doručená sťažnosť J. O., N. Z. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenia svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) postupom Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 233/2000.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že návrhom na začatie konania doručeným okresnému súdu sa navrhovatelia (sťažovateľ spolu so svojím bratom) domáhali od svojich dvoch ďalších súrodencov ako odporcov každý zaplata sumy 29 831,75 Sk s príslušenstvom na tom skutkovom základe, že odporcovia „pobrali“ hnutelný majetok nadobudnutý dedením po matke účastníkov a časť tohto majetku rozpredali.

Okresný súd prvýkrát rozhodol vo veci rozsudkom č. k. 6 C 233/2000-61 z 20. novembra 2001, ktorým vyhovel návrhu navrhovateľov. Na základe odvolania odporcov Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) svojím uznesením č. k. 5 Co 338/02-72 z 30. októbra 2002 zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Druhýkrát rozhodol vo veci okresný súd rozsudkom č. k. 6 C 233/2000-85 z 27. mája 2003 tak, že návrh navrhovateľov zamietol a zaviazal ich zaplatiť odporcom trovy konania. Krajský súd na základe odvolania navrhovateľov tento rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie svojím rozsudkom č. k. 5 Co 222/03-104 z 29. septembra 2004.

Po vrátení veci na ďalšie konanie okresný súd uznesením č. k. 6 C 233/2000-129 z 21. marca 2005 na základe späťvzatia návrhu bratom sťažovateľa (ako navrhovateľom v prvom rade) zastavil konanie o jeho návrhu. Uznesením č. k. 6 C 233/2000-195 z 18. októbra 2006 okresný súd pripustil sťažovateľom navrhnutú zmenu návrhu. Vzhľadom na uvedené v ďalšom konaní okresný súd pokračoval v konaní iba so sťažovateľom ako navrhovateľom, a predmetom konania bol nárok sťažovateľa na zaplata sumy 58 763,50 Sk s príslušenstvom.

Okresný súd svojím tretím rozsudkom č. k. 6 C 233/2000-241 z 26. júna 2007 (ďalej len „rozsudok z 26. júna 2007“) opätovne zamietol návrh sťažovateľa a zaviazal ho zaplatiť

trovy súdneho konania odporcom v sume 32 720,50 Sk. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie. Krajský súd v odvolacom konaní svojím rozsudkom č. k. 9 Co 200/2007-281 zo 17. januára 2008 (ďalej len „rozsudok zo 17. januára 2008“) potvrdil odvolaním sťažovateľa napadnutý rozsudok okresného súdu a sťažovateľovi uložil povinnosť nahradiť odporcom trovy odvolacieho konania v sume 7 912 Sk.

Odporcovia 24. júna 2008 podali návrh na vykonanie exekúcie, ktorým sa domáhali voči sťažovateľovi ako povinnému vymoženía trov súdneho konania priznaných im rozsudkom okresného súdu z 26. júna 2007. Okresným súdom bolo súdnej exekútorke JUDr. E. P. 14. júla 2008 udelené poverenie na vykonanie exekúcie na základe rozsudku okresného súdu z 26. júna 2007 ako právoplatného a vykonateľného exekučného titulu.

Z obsahu sťažnosti sťažovateľa možno ustáliť, že sťažovateľ namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie a základného práva na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietahov postupom a rozsudkom okresného súdu z 26. júna 2007 v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 233/2000.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Jednou zo zákonných podmienok prijatia sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, teda v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03). Podanie sťažnosti po uplynutí uvedenej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 109/06).

Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných a iných práv postupom a rozsudkom okresného súdu z 26. júna 2007 v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 233/2000.

Z príloh k sťažnosti jednoznačne vyplýva, že konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 6 C 233/2000 bolo skončené rozsudkom okresného súdu z 26. júna 2007, ktorý bol potvrdený rozsudkom krajského súdu zo 17. januára 2008.

Dňa 14. júla 2008 bolo okresným súdom vydané poverenie na vykonanie exekúcie na základe rozsudku okresného súdu z 26. júna 2007 ako vykonateľného exekučného titulu.

Na základe uvedeného možno ustáliť, že rozsudok okresného súdu z 26. júna 2007 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu zo 17. januára 2008 nadobudol právoplatnosť pred udelením poverenia súdnej exekútorke na vykonanie exekúcie (14. júla

2008), teda v čase presahujúcom dva mesiace pred podaním sťažnosti ústavnému súdu.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ podal sťažnosť ústavnému súdu 2. februára 2009 zjavne po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a tým je daný dôvod na odmietnutie sťažnosti v celom rozsahu pre oneskorenosť.

Ústavný súd preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľa ako oneskorene podanú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2009